

REGELŐ.

Pesten vasárnap augustus 14^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A' kálya - ellenzésék.

Der Schein trügt.

„Kedves barátom! ön gyakran kísértetet lát — így szölli-ta-meg nóm. — Ha ritkán történnék, elnézném; de fájdalom! gyakran vétkezik csak azért, mert megbocsátok.“

„De vallja-meg csak ön maga — felelék — hogy kísértet-látásaim nagyon is természetesek. Sujtoló aggodalmaimat lehető kiméllyessel közlöm; gyengéden kérem szeszélyeim eloszlatását. Ön megnyugtatót ígér; 's midőn előbb véletlen belépek, oldala mellett ül a' gyűlölt — 's keze kezében nyugszik.“

„És ön, ki minden virágból mérget szív, haragos arcot váltva, fojtott méreggel vonul az ablakba. Higgyen nekem kedves Hegyim! igaztalan gyanú mindenek fölött sért, melly — hiú véleményen alapulva, csak szeszélyes képzetünk szülöttje; a' szerelem oda, ha nincs bizodalom!“

„Bizodalom! — sohajték — az enyim határtalan, mint szerelmem; de —“

„Most semmi de — szóllt barátságosan átkarolva. — Ma estvére az elnöknéhez vagyunk híva; sietek öltözködni; egy pár keringőre a' hadnagynak ígérkeztem. Kiállhatja-e ezt?“

Nevetve szökelt az oldalszobába, 's engem kétségem közt hagya, mit jobb meggyőződéseim ellenére sem oszlatathaték-el.

Négy éven át, mint kamarás, naponként fejdalmem körül valék, 's tőle kedveltetve semmi ünnepről ki nem maradhattam; nekem, fejdelemsége legszerencsésb emberének, hódolt az egész világ.

Semmi sem tarthat örökké. A' fejedelem nélkülem kezdé vadászni, 's ötleteim nem valának az egyetlenek, mellyeket nevetés koszorúza. — Magány után epedve, falura vonultam. — Zenyéryné jószága határos volt az enyimmel. „A' magányban is udvarisnak kell lenni“ — gondolám — és szomszédnémat meglátogattam. Ő nagyon kedves volt, kastéljának környéke fölséges, unoka húga nála mind a' kettő. Rövid perczként tűnt a' délután, 's csak a' falut környező he-

gyekre homályos leplet borító alkony kényszerite haza lovagolni; bucsút vevék. — Zenyéryné ismétlendő látogatásomat kérte; Zsófi szemei azt ugyanolták, 's én örömtől dagadó kebellem pattanék lovamra. — A' falusi élet kecsesi elevenebb színben tüntek-föl e' napon; a' bükk-erdő, mellyen ment keresztül a' zenyéri út, egy az élet viharaitól elzordult szivre olly vonzó lett, hogy naponként erre lovagoltam; majd minden perczet elveszettnek tarték, mellyet Zsófiunk körében nem tölthettem, 's négy hét múlva az uj házások elébe örömlármá zengett kastélomból.

Diszt vesztve állt a' szőlő-hegy: őszi szél kóválygott az ékvesztett tarlókon; erdők, berkek szomorogva hullaták tarkult leveleiket. — „Menjünk a' városba — szállék kedvesemhez, ki tavaszként virulva simult keblemmre. — A' természet kihál; ifjúságod ne hervadjon őseim néma képei között. Hadd kísérek mások vadászatra a' fejedelmet; én hálát adok az égnek, hogy nem kénytelenítettém éltetemet koczkáztatni: de a' világ ismerje-meg, 's irigyelje szerencsémét!“

Hódolva toluult mindenki nőm körül, mihelyt a' városban megjelent. Nyugodtan néztem tömérdek imádóit körölte zsibongani, mert gyakran röppent felém egy napként olvasztó szerelmes pillantat, 's minden estve visszahozá őt ölelő karjaimba. De szerencsém nem leheté állandó.

Az irigy sors házamba hozá Tompa hadnagyot, ki ifjú, szép, szeretetre méltó, minden dáma kedvence, úgy minden férjnek réme, és férjfiass talentomai által minden társaságban kedves vendég volt. — Jelenléte vidámitá estéimet, 's előbb magam is elbájoltattam tőle: de majd, ha jönni látám, belnyugtalanúságomat nem ölhettem-el. — A' vidám Zsófi megkedvelé elmésségét, 's gyakran órákig ült oldala mellett, míg én boszúsan állék ott egy szóra is alig méltatva. A' Tompárul szárnyaló hír nevelé aggodalmimat, 's egész valódilag szerelemföltő levék. — Ő énekelt, zongorázott; nőm szinte a' hangok világában élt inkább, mint a' valóságban. Majd minden nap kis hangversenyeket adának, mellyeket nekem kelle hallgatnom. — Isten tudja, melly siralmason hatott valómra az ének; 's ha szabadságomban áll vala, a' négy kézre való sonáták föltalálójával a' pokol minden gyötrelmét szerettem volna éreztetni.

Végre bátorságot vevék; aggodalmimat közleni merém Zsófival; de ő mindig úgy tett, mint ma; semmi valódi megczáfолásra nem méltatva, panaszimra rendesen csak nevetéssel felelt, 's erős föltételem semmivé lett egy esőkja előtt.

Lámpafény világítá-meg az árnyék országát; hintók görögtek a' bálra, mikor Zsófi ifjúság istennéjeként kecsesen öltözve szobámba jött. — „Te ma nagyon is tetszeni fogsz!“ — szállék fojtott sohajtás-

sal; 's örömtől ragyogó szeme találkozott borult tekintetemmel. — „Csak neked akarok tetszeni — erősíté egész szivből, 's ajka ajkimon égett — jér barátom — folytatá — szeszélyeid majd eloszlanak a' vidámbb körben, 's megszünsz dölni saját boldogságodat!“

Az elnöknéhez kocsiztunk. A' bál kezdetével Zsófi a' tánczósok sorába állt, én l'homme mellé ülék: de csak testikép valék itt, gondolatim a' tánczterembén széledeztek, 's ennek ajtajára függestém szorongó pillantatimat. A' muzsika tórként hata zuzott valómra, 's hibára hibát halmaztam. — Szörnyűködve látá az elnökné, ki velem moitié volt, hogy egy sölöt a' másik után elpassolok, 's minden játékot Codille veszték, és mind ketten áldottuk a' pillantatot, melly őt helyéről elszóllitá.

Tánczterembe léptemkor nóm Tompával tánczolt. Bámulva állt körülök a' sokaság; én búskomolyan a' játszó szoba ajtajához támaszkodva szemeimmel kísérem a' boldogot, ki engem egy pillantára sem méltatott. — Az őt szorosan átkaroló Tompának tüzet pillanatai elárulák, mellyek mint méh a' virágon, függének Zsófi szemem. A' táncz hullámozó keblét az övéhez szorítá, 's reám a' kárhozat minden kinjai tódultak.

„Nézzé csak Tompát a' bárónéval — szóllt valaki megettem a' játszó szobában, a' nélkül, hogy engem észrevett volna, — milly jól töltik idejüket. — Szerencsés, ő nyerheté-el asszonyaink diszt!“ — „Való-e az?“ kérdé egy másik. — „Az egész város tudja“ felel az első. — „„Szegény Hegyi!““ mond egy harmadik — 's én megismertem a' fő udvari mester szavát — fejedelme kegyében a' hadnagy követé, és itt — úgy látszik — Tompa az ő rossz geniúsa.“ — „Ezt előre lehetett látni — viszonz az első — az érzelő regényes Hegyi nem képes lelkes nőjét örökre lekapcsolni!“

Eszmélet nélkül támaszkodtam az ajtóhoz, 's ájulással küzdék; a' táncznak vége volt. Tompa Zsófit helyére vezeté, kezét csókolt, és Zsófia barátságosan fogadta, sőt a' hadnagy felé hajolt. Kábultan rogytam öszve a' frisitőkkel előttem álló inasba kapaszkodva. — Égő arczaimat halálos borzalomként hideg citromviz 's mandolajtej-zápor önté el.

Minden körülem tolt; aggódva szorítá Zsófi egyik kezemet, míg a' másikat a' hirtelen hívott orvosnak átengedém. — „Szokott szédülés, telivérűségem következése“ — szóllék zavartan a' körülállóknak. Az orvos igenlé állításomat, és szekeremig kísért. — Hallgatva dültem itt egy szegletbe, 's nőnek aggódó kérései belőlem feleletet nem csikarhattak.

„Ön különös magaviseletével az egész társaság figyelmét magára vonta!“ — szóllt nóm, miután egyedül maradtunk.

„„S ön ennél is többet! — felelék tüzzel — mert önriil beszélnek mindenütt. — Azt hiszi, nem vették észre, mikép nézett a' hadnagyra, milly érzés ömlött-el egész valóján, midőn tánczolt?““

„Istenem! csak nem tánczolhatok ugy, mint valamelly gipszszobor! — Okos ember nem hallgat a' rágalmazó nyelvek itéletére!“

„„Zsófi! — szóllék lágyultan — mi olly boldogok lehetnénk; azon örömeknek, mellyek ez előtt kevéssel életünket szépiték, gondolatodban nincs többé semmi helye? — Elégülten magunkkal, nem kerestél a' külvilágban olly örömeket, millyeket szivem nem adhatott?““

„Még most is ugy van, mint akkor“ viszonzá ásitva.

„„Kedvesem! nyolcz hónappal ez előtt nem ásitott volna, ha ezt mondam, 's ez legtisztább bizonyysága, hogy nincs ugy minden, mint ezelőtt.““

„Nyolcz hónappal ez előtt nem mondta vala ezt éjfélt után“ szóllt félálmosan, és szemei bezáródtak, 's én kétségbe esve siettem ágyamba, hol egész éjen át töviseken hömpölyögtem.

„Tegnap maga viselete — így fogada a' reggelinél — tökélyesen megnyitá szemeimet. — Bár mint sért is gyengesége, 's bár mint fáj bizalmatlansága, még is önért egy áldozatot teszek, melly ha szivemnek semmi is, de az udvar előtt tán nevetségessé tesz. — A' hadnagy tarsaságát lehetőségig kerülni fogom. — Valahol találom, kitérek előle, 's házamban többé megjelenni nem fog. Tegnap ebédre hivatam; de valami szín alatt majd elutasitom.“

„„Nem! hadd jöjjön — szóllék bánat-telve lábainál. — Engedj meg, ha egy pillanatig elég esztelen valék benned kétkedni. — Érettem olly áldozatot ne tégy, mellyért pirulnom kellene. Éljen inádóid körében; számomra tartsd-meg szivedet; 's boldogságomra kell-e egyéb?““ — Érzékenyülve húzott keblére; hevesen karolám-át; a' szerelem és engesztelődés tüze csattant ajkinkon.

(Végzet következik.)

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Á z s i a. (Végzet)

Azon természeti rugótollak, mellyek egykor Ázsiából gyarmatokkal rákták-meg Európát, az időök folyamán hathatósan vissza fognak hatni, hogy Ázsia Europa által új életre hozattassék. 'S ez lesz a' legszebb hála, ha az idő melege azt lassanként érlelendi is meg, mellyet a' leány anyjának elébe lerakhat. 'S már is ifjú, erős, élénk mivelődés élesztí-fel az álomba merült Barbariát.

Anglia Ganges partjain roppant birodalmat alkotott, 's azt 1600-tól szembetünőleg mai napig nagyobbítja, szélesíti. — Kereskedésének szebb létre hozása, kincsek felhalmozhatása volt ugyan az első

cél: de ime a' kereskedés következtében europai művészet, és tudomány, europai szokások és erkölcs, europai iskolák és akademiák, europai katonatudomány, europai nézetek, gondolkozásmód a' rendről 's igazságról, europai intézetek — mint egy új, reménygazdag hazában terjedeznek. — Az angol nyelv, szabadság és tiszta ember-ész ama régi nyers nyelv helyett terjedez, divatoz a' főbbek és katonák közt, 's a' legalsóbb nemhez is elhat. — Lassanként kitisztulnak a' barbar szokások. — A' nagy néptömeg az idegen urhoz nyájiasabban simul, alatta boldogabbnak érzi magát, mint egykori kényurái alatt, 's kik még nem engedelmeskednek az angolnak, és független fejedelmek kegyetlensége alatt szenvednek, — epednek az angol hatalom után, 's önkényt keresik-fel azt. Az Angolokat és benszülötteket szebb szerződés egyesíti; — a' házasság 's második nemzedék már sem angol sem benszült, hanem egy új, melly arra látszatik rendelve lenni, hogy majd az idők folyamán az Angolokat a' keletindiai uralkodás gondjaitól felmentse, megkímélje.

A' természet szépsége egész Ázsiát díszesíti mind a' három égöv alatt, de különbözőkép. — Midőn a' zordon éjszaken alig fakadoz a' moha, Középázsia sópusztáit már buja fű lepi-el. Délben az elefantok 's égető napsugároktól kinzott vadak csordái mellett gazdag fűszerteljes gyümölcsök érnek-meg. — Minden gazdaságok főtermő helye India: ez birja a' föld leggazdagabb kincseit; napsugarak a' molukkai szigeteken a' növénynedveket fűszerekké, halzsammá, gyógyszernekemké némesítik. — Három néptörzs lakja Ázsiát; kaukazi, hosszú borzas hajjal, sas-orral, tojásgörbe nagy szemekkel, hosszú ábrázattal, nyugoton: a' mongoli, finom, rövid hajjal, tompa orral, sima ábrázattal, keleten: a' malayi, sűrű borzas hajjal, besüllyedt szemekkel, széles orral, vastag képpel, Délázsiaiban 's a' szigeteken. 180 nyelvnemet beszélnek. — Az Uiguroknak — kik már elmultak — írása Tibetben most is fennáll. — Sajnálva olvassuk, hogy a' nemes elszántságban olly sokat ígérve merénykedő honunkfia Csoma Sándor rendkívüli fáradsága gyümölcseivel olly szűken örvendteté még eddig hazánkat, miután, önvallomása szerint eddig reményei, vágyai nem igen teljesültek. — Azonban fáradhatlan szorgalma, igyekezete reményeinket támogatják! — (Ide nem értjük a' saját munkája által, ázsiai angol társaság költségén, kiadott tibeti szótárt, mellyet fő honi intézeteinknek — valamint a' 200 aranyat sem, mellyet a' magyar tudós társaság pénzalapjának nem régen küldött.) Ázsia népessége sincs egyiránt elosztva, midőn Siberia hideg térein egy négyszegű mértföldre 8 lakos jó; Indiában ugyan annyi kiterjedésű földön 6000-en élnek. — (Hazánkban legnépesebb vármegye

Vas, Sopron, és Győr; hol minden négyszegű mértföldön háromezer 's kéthárom százan laknak.)

K. S.

HAZAI HIRLELŐ.

Égés Szegeden. Midőn az újság-levelekből és magános tudósításokból értenünk lehetett, hogy a' hazának több helyén 's főbb városaiban veszélyesen emészto gyuladások a' vér-izzadva szerzett javakat elhamvasztják, fájdalmas részvételünk és felebaráti szánakodásunk mellett — kivált, ha tekintetbe vettük, hogy a' külvárosainkban helyezett házak leginkább náddal és gyékénynyel fedetve levén könnyen meggyulhatók, 's az eloltás a' Tiszának rendkívüli kiapadása és kutainknak szinte egészen kiszáradásuk miatt ha nem egészen lehetlenítettük, legalább nehezítették — aggódnunk kellett városunkért, és szinte remegni szorgalmas lakosainknak vagyonaikért. Azonban a' t. városi tanács minden intézetet megtett, hogy a' hir szerint megérkezendő rossz még keletkezésében elnyomattassék: de minden iparkodásunk 's vigyázatásunk mellett is két héttel ez előtt valamelly gonosz léleknek merészlete egy alacson épületecskébe csóvát dugott, 's már lánggra kapott a' tűz, midőn az isteni gondviseléstől arra vezéreltetett egyik polgárunk kezeivel szétveré a' tüzet, 's annak kitörése illyképpen megakadályoztaték. — Valamint ezen eset által nagyobbodott félelmünk és aggodalmunk, úgy kettőztetett türekréssel valánk városunk és vagyonaink őriztetésében, 's már hamisaknak hittük a' szárnyalt híreket: midőn aug. 3-kán reggeli tíz óra után a' harangok és dobok tűz-lármát rezegnek. Tisza partján lakó egyik polgárunk házában tűz üte-ki, 's néhány percz mulva még két más házat elhamvasztott. Ekkor szél nem fújván, Tiszánk közel levén, de polgáraink is szorgalommal fáradozván, kivált mivel a' báró Gerliczy-ház cseréppel fedett tetejében a' tűz nem nyerhete élelmet, a' gyuladás eloltatott. — De annál veszélyesebben ütött-ki dél után mintegy 3 óra tájban az alsó városnak eső részen. Ugyan is egy istállóból a' tűz kikelvén, noha polgáraink példás elszántsággal törekedtek is megmenteni társaik 's rokonaik javaikat, mégis, mivel a' házak leginkább náddal és gyékénynyel voltak fedve, 's a' szél erősen dühösködött, egész a' Tisza-partig több utszán és soron általkelve 57 ház lett hamuvá. A' rémülés nagy volt, 's már most mindenki hinni kezdé, hogy a' város gonosz lelkűek által gyújtogattatik. — Ezen sejtés aug. 4-kén igazoltaték; midőn reggeli órákban két rendbeli csóvák, mellyek előbb, mintsem lánggra kaptak volna, észrevétetve 's elnyomatva hozattak a' tanácsházba. Az ijedtség és rémülés képei láttattak arczaikon, 's azonnal minden gondunk a' legcéli irányosb intézetek tételére intéztetett. Pezsgett városunk az öröktől, 's midőn a' hajnal pirosultával elfáradva lenyugvánk, alig szendergénk-el, midőn 5-kén hatodfél óra l or a' harangok tompa hangzásai felriasztának. Az ugy nevezett pétervári utszán kevés idő alatt ismét 3 ház hamvadt-el. Már ekkor a' fáradság, alkalmatlanság és rettegés miatt minden arczon halaványságot láttunk, 's lesütött fővel oszlánk-szét olly tökéléssel, hogy mindent elkövetünk városunk megtartására. — De mintegy két óra tájban, midőn még asztalnál ültünk, felriasztott a' harang félelmes kongása. A' füstgomlyok 's a' magosan lobogott lángok megmutaták a' felső városban az algyeri utszán levő nagy veszedelmet. Több mint 70 ház égett-ei egy óra alatt, mivel a' szél által távulra hordatott lángok nem mondom az oltást, de magát a' közelítést is akadályozták. Némelly helyeken egész éjszaka lángoltak még a' gabonák, kukoriczák, és szappanok, mellyeknek e'olthatá-

sukról annál kevesebbé volt már szó, mivel az ugy is elfáradt lakosok ön házaikhoz vonultak, azokat megőrzendők. Még ma reggel is, mi előtt lenyugodtunk, füstölgeni láttuk a' még tüzes 's viz szüke miatt elnem olthatott tűzgöket. — Lakosaink már most kiköltöztek házaikból; némelyek a' tanyákra, mások szállókba hordatták vagyonaikat. — 8 óra után egy negyeddel ismét megkondult a' rémítő harang; az ujjolag kiűtött tűz két negyed alatt legnagyobb törekvés és mentés mellett is 8 házat emésztett-még. — Délutáni két órakor ismét tüzi láрма esék, 's négy ház vált hamuvá. — Városunk a' rémülésnek, és pusztulásnak képét mutatja. — Ha sok szerencsétlen embertársainknak könnyeiket látjuk, 's halljuk siralmaikat, tapasztaljuk a' köz elkeseredést és kétségbeesést, valóban vérzik szívünk, 's elkeseredve ohajtjuk a' szenvedő Jóbbal: „az ur adta, az ur vette is el; legyen áldott az ur neve.“

MISKOLCZY ISTVÁN.

INNÉPLÉS.

Majus elseje Algierban. (Végzet.)

Délután a' népjátékok kezdődtek. A' Négereknek tánczai, kik zajos tambura-pengetés mellett legfurcsább bakszökeket tettek, engem nagyon mulattattak; a' belföldiek is, mint látszik, jól mulaták magukat rajta. Alig lesz szükséges megjegyeznem, hogy a' tánczolók, noha sokszor szerelmes párokat ábrázoltak, csupán férfiak voltak; mert a' mohamedi asszonyoknak nyilvánosan soha sem szabad tánczolniok. Az Arabok táncza, melly ezután következék, lassúbb és búskomoly mérsékletű volt; a' hangászat tábori sip 's egy két mauri dob vala.

Midőn a' belföldiek tánczának vége lett, a' nép a' kikötő felé tódult. Ott nyolcz csónak négy-négy matrózzal 's a' nemzetek zászlóival állának felkészülve. Adott jelre megindultak. Az izmos hajósoknak egymás megelőzésére fordított erőködése rendkívüli volt. A' Spanyolok legelőszer értek célra; harsogó hujjongással lobogtaták zászlóikat a' levegőbe, 's az első díjban osztakoztak. Ezen jelenetet még más örvendetesh látmány követé. Ez vizen tartott harc-játék vala. Két nagy kompra fa-állások helyeztetek, mellyeknek mindegyikén egy bajvivó állott nagy paizsával 's bunkójával, melylyel azon pillanatban, mellyben a' két komp egymáshoz hajtattott, ellenfelét a' vízbe sujtani törekedett. A' bajvivók csupa belföldiek voltak, Arabok Kabylók és Négerek. A' partokon összehajtott népek öröme és nevetése leirhatlan volt, midőn néha egy tenyeres talpas gladiator darab faként a' vízbe zuhant, 's a' készen álló csónakok által felhalásztatott. A' nézők tapsolással és ujjongatással buzdíták a' küzdőket. A' bajvivók között egy széles vállú fekete tünt-ki leginkább; izmos karjainak sokáig nem állhattak ellent bajtársai; valahányszor egyet levetett, mindannyiszor vicsorgó kaczagásra fakadt: de ő is végre emberére lett. Valamelly óriási Kabyl, kinek ugyan nem voltak olly széles vállai, de amannál izmosabb vala, őt dühös viadal után fejtetőre borítá a' tengerbe. Az erős Néger bukását nem követé kacaj, mert mindenki neki szánta a' jutalmat; 's midőn a' szárazra kiszállítottott, a' nép öröm-zajjal fogá körül; egy matróz levévé veres sípkáját, 's a' körül állóktól számára apró pénzt gyűjtögetett. Kevés percz alatt telve volt rézpénzzel, 's most fekete társai által diadalmasan a' pálinka-bódéba kísérteték. Az óriási Atláslakó azonban végig diadalmas maradott, 's még öt ellenfél bukott hanyatthomlok a' vízbe, a' népek nagy kaczájára.

A' nevezetes napot valamelly közönséges tűzijáték követé a' tenger partján a' néhai Dey kertje szomszédságában, melly most a' nagy katonai kórházat

keríti. A' benyomás, melyet a' tűzijáték a' lakosokra tett, nem csekély volt, 's csak azt sajnálom, hogy olly keveset értettem a' Beduinok megjegyzéseiből. A' nagy piac ki vala világítva; nagy mennyiségű nép állott a' néhai Dey palotája előtt, mely jelenleg kaszárnyává alakult, 's ugyan azon épület tornáczai-ból, hol előbb csak a' Chiausok által megfojtottak hörgései, vagy a' janicsárok lázító kiabálása hallatszott közönséges fellázadásoknál, ugyan azon épülethől, mondám, most az ittas katonák ujjongatása hallatszott. — Elfárasztva az ittas pórtömeg kiabálásai által az első majus szép estéjén kísértáltam a' Babzel-Und kapu felé. Alattam a' tenger zajongott, melynek hullámtorlása a' szélesend ellenére is igen nagy volt a' homokpartok felé; felettem terrassokként vonulának a' Dey-kertek citrom- granátalma- és paradicsfige-fáikkal, míg közülök a' kórház magos falai kiágaskodának. A' hold, bágyadtan, mint valamely halottház lámpája nézett alá a' szenvedésnek ezen lakára, 's örültem rajta, hogy a' tengeri zaj nem hagyá hallanom a' szerencsétlenek nyöszörgéseit. Közel a' Dey-kertek mellett áll a' három temető óriás aloe-fáktól körözve. A' holtakat bekerítő fal csak sirköveiket különzi-el, de a' különböző vallások embereinek csontjai egy földön nyugszanak békén és csendesen. Az e' földtáji Mohamedanusok és Zsidók holtjaikat sirás és jajgatás közben adják át a' földnek, mint mi; szintugy, mint mi, jegyzik-ki atyjaik sirjait márványkövekkel és felírásokkal; végre sirjaikat ők is ciprusfákkal ültetik-be, 's gyakran hetekig elsírnak a' temetés utáni első napokban a' gyászhelyen, mely kedveltjeiket fedezi. Minden éjjel lehet itt gyászolókat látni mind a' két temetőben és sirkövekre könyöklőket. Ezen kísértetes holdvilág fényénél sirók sápadt vonásai, az ő regényes ruházatjok mindig borzalmas benyomást tettek reám, valahányszor hosszab ideig nézdelém őket. Tudjuk, hogy mindnyájan együtt fogunk aludni köz anyánk keblében, 's még is olly nehezünkre esik egymást mint testvéreket tekinteni! O nap te! a' te békés sugaraid itt egy örökös czivódások világára süt! 's ama gerliczék ott, melyek egy pár buzaszemért cibálják egymást, jelképei a' mi szelidségünknek!

Tréfarejtvény.

Négyen jönnek össze, 's belőlek egy támad,
Melly hamar eltűnik, bár a' négy fennmarad.
Egyenként ezen négy fontost nem munkálhat,
De együtt az egygyel sokat boldogíthat.

Ez egy, a' szerelem futékony magzata,
Gyorsan, mint szél, meghal, létre mihelyt juta.
Ismét gyorsan is él, ha a' négy akarja,
Szemedet 's szivedet gyakran megnyugtatta.

E' rejtvényt találd-ki kedves szép gyermekem:
Ha rajta pirulsz is, érted, csak mond nekem!
Ha engem szeretnél, megfejtne bibor szád
Szó nélkül is, 's hamar értesemre adnád.

TÁPIÓFI.

Előbbi rejtvény: Charon.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.